

Въ готварницата пакъ на генерала отгрѣваха и поеха чай средна възраст единъ българинъ, избѣгалъ отъ околнестта на Черпанъ; той се дълго време скиталъ по балканскитѣ, дѣтому измързнале краката и едвамъ на сила се доклатрал до нашия лагеръ. Българина разказва, че мѣжду турцитѣ се разнесалъ слухъ за настѣпването на руситѣ по балканския пътъ, вслѣдствие на което се подновили всички лавинни ужаси! кожитѣ мъжското население като наченешъ малкитѣ дѣца, а женското съ кармачетата наедно влѣзатъ подиръ си. Българина увѣрява, че билъ се скрилъ въ една купа слама, съ което се и спасилъ отъ очевидната смъртъ.

29-ий НОЕМВРИЙ.

Сутренъта въ 10 часа прие се официално извѣстие за превземането на Плевенъ; радостъ безмѣрна! Полковникъ Бесяковъ, родомъ българинъ, съсипва се отъ радостъ, а че и ний, дѣто не сме българе, ставаме съвършенно щастливи; сега поне можемъ се надѣя, че ще се прекрати съсипителното боевое при Зелено-Дърво. Заповѣдано е да се служи молебствие въ всичкитѣ дружини; въ моята бригада обикновено служи архимандритъ Амфилохий, когото наченаха да тѣрежтъ, въ защото не се намѣри, церемонията се отложи до слѣдующия денъ. Първата телеграмма отъ Великия Князь главнокомандующия до нашия корпусенъ командиръ наченваше съ думитѣ: «Урра! Урра! Урра! Плевенъ въ нашитѣ рѣцѣ, всичката турска армия, съ Османъ паша на чело, сложи оружие;» Слѣдъ това Великия Князь пише, че макаръ нашитѣ загуби да сж и значителни, нѣ отговарятъ на спечеленото. Радостъта за превземането на Плевенъ се потъмняваше до нѣкоя степенъ отъ разказетѣ за Еленската катастрофа; лошитѣ язици казватъ, че всичко било произлѣзло отъ невнимание, казватъ, че че не сж искали да вѣрватъ въ настѣпването на турцитѣ, макаръ че началството е било прѣдупредено за приближаването на Сулеймана отъ дотичалетѣ изъ Сливенъ българе. Разказватъ, че даже въ това врѣме, когато турцитѣ биле предъ очитѣ имъ, въ града е имало балъ, на